

VÉGH ATTILA

Sanzon

Egész életemben egy illúzióból éltem,
és hagytam, hogy társakat hívjon körém.
Az illúziótlanok kikérték maguknak,
hogy valakit így rajzoljon körül a fény,
hogy amitől ők összeszarják maguk,
azt szabadságnak merje nevezni valaki,
és a jövőt, amely felé félnek,
ne mások lábnyomából kaparja ki.
Az illúzió esélyét megadtam mindig,
de a pillanatban, mikor elveszett,
úgy tűntem el a halott beszédből,
mint a szél, ha sírokon nevet.
Csonttornyainkból néha lemásztunk.
Voltak lányok, füvek, házibulik.
Mind lent volt, aki tudott illúzióul,
de visszamásztunk mindig hajnalig.
Jaj annak, amit mi kimondunk,
így hittük – és kimondtunk mindent,
kék érháló lüktetett bennünk,
a fényénél mindent láttunk itt bent.
Sötét tinta folyt az ereinkben,
a végső határig elírtuk magunk,
nappalainkat megnyitva az égnek
vérző lények: tudtuk, egyek vagyunk.
Így uralkodtunk saját életünkön,
leszarva jövőt, biztonságot, sikert.
Kéken derengő kísértetek hada:
az árnyékvilágban csak ennyi telt.
Ősember-csontok, etruszk romok,
királykoporsók nőttek ki a földből,
amerre mi jártunk. A hatását vesztett erő
így lázad, így él, így dörömböl,
az illúzió fénye így árad világgá,
ha a szemekből a szürke égbolt elhalt;
az új ősemberek léptei előtt
égre hajlott az aszfalt;
a létezés árammezőit
lány sétákkal szótték, akik szerettek;
létünket pillanatnak adni
így volt méltó, így volt eretnek;
az illúzióval egylényegüként
így élt e faj, a homo illusion,
és most, hogy mindennek vége,

az emlék sűrűjében remény oson:
 talán mégis én volnék új illúziók ura,
 bennem támadnak föl fajtám erkölcei.
 De lehet, hogy csak be vagyok baszva.
 Kit érdekelne ma már Herr Kölcsey?

Újjászületés

Voljának

Magadra bízott a sorsod, mint egy fenyőt.
 Torlódnak a sarkvidéki légtömegek.
 Szellem képében pihenni szállnak le a sasok,
 a jeges világűr közönye megérint,
 és nem vigasztal, hogy sokan vagyunk kevesen.

Tanulni kezdte egy kislány a létezés csodáját,
 megtapogatta a porladi kőlépcsőn fésző málnalevelet,
 várta az idő lombok közt bujkáló kék árnyait,
 és nem hitte el, hogy van halál,
 nem fájt a pillanatban élő állatok néma panasza,
 a világűrrel teli szél átka.
 Még volt ereje, hogy gyöngye legyen,
 a sötét áramlást nyílt szívvel fogadta.

Mégis, milyen érzés fölnőni senkik között?
 Udvariasnak lenni felnőtt kísértetekhez?
 Mekkora teher lemondani az illúzióról,
 kidobni a léghajóból az álmat,
 a súly szíve felé száguldva?
 Az illúziótlanok hogyan szülhetnek csodát,
 ha már másnap elfelejtik, hogy szülők,
 és borzalomnak hívják a szabadságot?

Nincs más út, menj a régi park felé,
 bárhogy torlódnak a sarki tömegek,
 szellem képében szállj le pihenni ott,
 ahol tanulni kezdted a létezés csodáját.
 Az is te vagy. És merj gyöngye lenni,
 ne hagyd, hogy egy pillanat kihazudjon az ölelésből,
 mert te vagy a porladi kőlépcső,
 a léptek, melyek koptatták,
 de te vagy a málnabokor is,
 s egy összetört rím átka.
 Ezt a verset is te írtad magadnak,
 hogy ne legyen többé semmi se hiába.